

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SPLITU

Broj: KOz-DO-55/2024
Split, 27. travnja 2026.
TB/TB

OPĆINSKI SUD U SPLITU

S P L I T

Na broj: Kzd-89/2024

Protiv presude Općinskog suda u Splitu broj: Kzd-89/2024 od 4. ožujka 2026. u kaznenom predmetu protiv okrivljenog Vinka Biliškova zbog kaznenog djela povrede djetetovih prava iz članka 177. stavka 2. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj: 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21, 114/22, 114/23, u daljnjem tekstu Kazneni zakon), na temelju članka 38. stavka 2. točke 10. i članka 464. stavka 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj: 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19, 126/19, 130/20, 80/22, 36/24, 72/25, 13/26, u daljnjem tekstu Zakon o kaznenom postupku), podnosim

Ž A L B U

- zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 467. točka 3. u svezi s člankom 470. stavkom 1. Zakona o kaznenom postupku)

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je na temelju članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku okrivljenog Vinka Biliškova oslobodio optužbe da je počinio kazneno djelo povrede djetetovih prava iz članka 177. stavka 2. Kaznenog zakona.

Smatram da je prvostupanjski sud zaključkom da u provedenom postupku nije dokazano da je okrivljeni Vinko Biliškov počinio predmetno kazneno djelo pogrešno utvrdio činjenično stanje.

Naime, u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud navodi kako zaključak da nije dokazano da je okrivljenik počinio predmetno kazneno djelo temelji

na obrani okrivljenika, iskazu djeteta žrtve Ivana Biliškova i iskazu Božene Banović, dok iskaz okrivljenikove majke Janje Biliškov smatra nevjerodostojnim zaključujući da je imenovana motivirana kažnjavanjem okrivljenika, odnosno izricanjem mu sigurnosne mjere liječenja.

Prvenstveno se navodi kako je ovakav zaključak prvostupanjskog suda u odnosu na iskaz svjedokinje Janje Biliškov pogrešan. Naime, da je njezin iskaz zaista potaknut motivacijom koju navodi prvostupanjski sud, imenovana zasigurno ne bi iskoristila blagodat nesvjedočenja u odnosu na kazneno djelo nasilja u obitelji iz članka 179.a Kaznenog zakona za koje je okrivljenik bio prijavljen da ga je počinio na njezinu štetu, već bi svjedočila i u odnosu na to djelo. Nadalje, na zaključak da je iskaz svjedokinje Janje Biliškov vjerodostojan upućuje i činjenica da iz liječničke dokumentacije za imenovanu i fotodokumentacije njezinih ozljeda proizlazi da je kritične prigode zadobila ozljede uslijed okrivljenikovog nasilnog postupanja prema njoj.

Nadalje, svi ispitani svjedoci, kao i sam okrivljenik, potvrđuju da je kritične prigode djeteta Ivan Biliškov pokušavao zaštititi baku Janju Biliškov od okrivljenika, da je stao između njih dvoje, kao i da je okrivljenik zbog toga prema njemu primijenio fizičku silu odgurnuvši ga.

Tako okrivljenik u svojoj obrani navodi da je vrijeđao majku, da ga je njegov sin Ivan Biliškov pitao zašto se svađaju, da je sina gurnuo, kao i da je djeteta Ivan Biliškov stao između njega i bake te je okrivljeniku govorio: "Nemoj". Jedino što okrivljenik negira je gađanje Janje Biliškov telefonom, međutim da je postupio upravo na takav način proizlazi iz iskaza ostalih svjedoka te liječničke dokumentacije i fotodokumentacije ozljeda za Janju Biliškov.

Smatram da je u konkretnom slučaju iskaz svjedoka žrtve djeteta Ivana Biliškova motiviran time da zaštiti svog oca od kaznenog progona. Naime, Janja Biliškov i Božena Banović opisale su da je djeteta kritične prigode bilo uznemireno. Boženu Banović je djeteta više puta zvalo zbog predmetnog događaja i bilo je u panici. Iako svjedoci Ivica Kotevski i Ivana Kotevski navode da nisu Ivana Biliškova ispitivali o predmetnom događaju, iz njihovih je iskaza razvidno da su na djetetu primijetili da se nešto loše dogodilo, a što je proizlazilo upravo iz djetetovog ponašanja.

U odnosu na navode iz točke 25. obrazloženja pobijane presude da se u mišljenju psihologa Hrvatskog zavoda za socijalni rad navodi da kod dječaka nema znakova emocionalne traume, kako isti ne iskazuje negativne emocije prema ocu, kao niti strah od istog, nije razvojno ugrožen pa stoga prvostupanjski sud smatra da bi u slučaju da je došlo do događaja koji je imao utjecaja na psihofizički razvoj Ivana Biliškova to bilo primijećeno od stručne osobe Zavoda potrebno je navesti da je predmetno izvješće Hrvatskog zavoda za socijalni rad sastavljeno tri mjeseca nakon samog događaja, odnosno djelatnici tog Zavoda nisu s djetetom obavili nikakve razgovore neposredno nakon samog događaja. Za razliku od njih, svjedokinja Božena Banović je s djetetom komunicirala neposredno nakon samog događaja te je djeteta očigledno bilo uznemireno, a to su također primijetili i svjedoci Ivica Kotevski koji ga je nakon događaja odvezao kod majke, a potom je isto primijetila i djetetova majka.

Stoga smatram da je nakon provedenog dokaznog postupka prvostupanjski sud iskaz svjedokinje Janje Biliškov trebao ocijeniti kao vjerodostojan, a potom analizirajući njezin iskaz zajedno s ostalim dokazima izvedenima tijekom postupka zaključiti kako je okrivljenik kritične prigode ispred djeteta Ivana Biliškova bacio telefon na Janju Biliškov zbog čega je dijete pokušavalo zaštititi baku, da je potom okrivljenik i njega gurnuo zbog čega je dijete udarilo glavom, a na kojoj je nosio motorističku kacigu, u zid te da je sve navedeno kod djeteta izazvalo osjećaj uznemirenosti i straha zbog čega je pobjegao iz stana, a takvo ponašanje predstavlja radnju zlostavljanja djeteta.

Dakle, u konkretnom slučaju proizlazi da je okrivljeni Ivan Biliškov postupio na način kako ga se tereti optužnicom te je svojim radnjama ostvario sva zakonska obilježja kaznenog djela povrede djetetovih prava iz članka 177. stavka 2. Kaznenog zakona.

Slijedom svega navedenog,

p r e d l a ž e m

da drugostupanjski sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje.

Z A M J E N I C A
OPĆINSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA ZA MLADEŽ
Tina Barić